

Köngehúset

- en prekær idéhistorie

Af samme forfatter

- ⌘ Maxima amour – *kropsformernes filosofi* (2016, 2020)
- ⌘ Værensfilosofiske kilder: *Diogenes • Stirner • Nietzsche • Heidegger • Sloterdijk* (2016, 2020)
- ⌘ Søren Kierkegaardrariteter – *nye vink til filosofien* (2016, 2020)
- ⌘ Liebhaverloven (2016, 2020)
- ⌘ Klaviatur til teknologi- og videnskabsfilosofi (2016, 2020)
- ⌘ Pædagogisk filosofi og finesse (2016, 2020)
- ⌘ Filosofiks – *idehistorisk udviklingspil* (2016, 2020)
- ⌘ Idéhistorien: Tekne-logi • Tid • Tænkning (2019)
- ⌘ Heideggerkuriosa – *sort tænkning? ♥* (2021)
- ⌘ Minima amour – *annekser til kroppens filosofi* (2021)
- ⌘ Køn • latter • tænkning (2021)
- ⌘ The missing lingo: Aforismer • epigrammer • essays (2021)

Bøger fra Liebhaverbog.dk

ULRIK HUUSOM

KÖNGEHÚSET

– EN PREKÆR IDÉHISTORIE

FORLAGET LIEBHAVEBØGER

Ulrik Huusom
Köngehúset – en prekær idéhistorie

Copyright © Ulrik Huusom og Forlaget Liebhaverbøger, 2021

Omslag: Ulrik Huusom
Collage: Det tidligere danske rigsvåben, 1819-1903, opdateret.

ISBN 978-87-93577-32-9

1. udgave, 1. oplag, 2021
Tryk og indbinding: ScandinavianBook, LaserTryk, Aarhus
Papir: Inkjet-Silk 130 g

Forlaget Liebhaverbøger
www.liebhaverbog.dk

Alle rettigheder forbeholdes. Mekanisk, fotografisk eller anden gengivelse af eller kopiering fra denne bog, er ifølge ophavsretsloven kun tilladt inden for begrænsningerne i overenskomst mellem Undervisningsministeriet og Copy-Dan. Enhver anden udnyttelse er uden forlagets skriftlige samtykke forbudt ifølge gældende dansk lov om ophavsret. Undtaget herfra er korte uddrag i forbindelse med anmeldelser.

Indhold

Forord: Revykongehuset på godt og ondt	6
1. Konsiderationer over kongshustraditionen	8
2. Connaisseurs, eller gemakværker	13
3. Høflighed i vor tid	28
4. Kronen af for at sige sin mening	32
5. Sort Samvittighed: Analienborg & ko	33
6. G-punkt for royalister	42
7. Dragqueen, dramaqueen eller middelalderkrøsus	45
8. Eksisterer der også senilgrådighed?	51
9. Sort Samvittighed II: Sidste nyt fra Alienborg	55
Appendiks: billedbilag og oversigt	85
Indeks	89

Forord

Hvad gør man ikke for folket ...: Den første Kong Bernadotte af Sverige, Karl XIV Johan (1763-1844), stammede fra Frankrig. Under en sygdomsperiode undslog han sig nærmere lægeundersøgelse, det undrede man sig over ved hoffet, men tilslut kunne han ikke forhindre hoflægens forventede åreladning, lægevidenskabens foreskrevne metode på den tid. Da viste det sig at kongen, den tidligere republikaner kaldt Jean-Baptiste Bernadotte, bar tatoeringen: "Død over kongerne!" (Mort aux rois!).

Sand royalisme = antiroyalisme. For de royalistiske fraktioner vil aldrig kunne blive enige om hvem, som skal blive kongen, derfor er royalisme republikanisme. (Marx om klassekampene i Frankrig, 1848/50).

Man behøver ikke vade i **fortidens røv**: Alle døde slægters tradition hviler som et mareridt på de levendes hjerner. (Marx, 1850).

Majestætisk gavmildhed vokser proportionalt med alderen: Henrik IV sendte i reglen 100.000 kys til sin første kone pr. brevpost, alle hans elskerinder modtog derimod 1. million kys pr. mund.

Dette lille skrift vil i grunden kunne sammenfattes til en art *majestætsfor-nærmelsernes idéhistorie*: Den, som har levet i en trivialboble sit ganske liv og forventer trivialeventyr, må være advaret om kulturшок forude – ellers frarådes læsningen af denne bog. Bogen udmærker sig ved først og fremmest at klarlægge de europæiske kongehuses idéhistoriske forudsætninger, langt længere tilbage i tiden end sædvanlige kongekrøniker, desuden udgør skriftet den undtagelse til forskel fra traditionslekture, at det er gennemgående både humoristisk og kritisk, samt indimellem foreslår juridiske alternativer.

På P.A. Heibergs tid kunne man blive landsforvist for en sang, fx *Selskabs-Sang*. Den 25de September 1790, skrevet til en privat fest, der i anledning af Kronprins Frederiks (den senere Fr. 6) bryllup med Marie Sophie Frederikke af Hessen-Kassel, satiriserer over konge og adel under oplysningstidens enevælde i Danmark. Heiberg blev efter indledningsvise bøder udvist af landet i 1899 med tilbagevirkende kraft, og var dog uforvarende uskyldig, idet han aldrig selv havde tiltænkt syngestykket offentliggørelse, det gjorde imidler-

tid både Morgenposten og boghandler Popp uden Heibergs vidende, og så fulgte straffen for det bevingede ord om idioternes medaljering og adelens rigdomsvækst i bleerne. Den gængse udlægning sigter til født rigdom, andre muligheder kunne dog være en historisk reference til det berømte kejserord da den romerske regent ønskede at udvide skatteområdet, til også at inkludere afgift på offentlig toiletgang, udtaler sønnen: Skal vi nu også tjene penge på lort? Hvortil kejseren svarer: *Jah, penge lugter nemlig ikke*. Eftertidens kemiske bakterieprøver af pengeseddel og mønt i omløb melder en anden historie om Dirty Hands og kongens bussemænd på kongens mønt. Flere alternative udlægninger ligger endvidere lige for: alt hvad som kommer ud af mund og øre på adel og kongevæsen er lort, eller: de er mentale babyer. Jeg skal ikke selv deltage i *offentlig* og mestendels barnagtig mudderkastning når talen falder på kongehuset, jeg indgår ikke i barnagtige disputer, og i vor tid dømmes man ikke for majestætsfornærmelse længere, omend 'forseelsen' fortsat er indgraveret i grundloven af 1849. Kongehusets medlemmer ønsker at agere høvisk udadtil – lad os se om også du, kære læser, kan agere på samme vis, eller om du er en baby.

Skriftet er nedfældet imellem 2010 og medio 2018. Alle dele er daterede, nogle iblandt dem bærer øjeblikkets præg, min position har ganske vist i visse tilfælde flyttet sig, det er nu engang historiens vilkår, *derfor tilrådes altid en tilendebragt læsning*. God fornøjelse.

Ulrik Huusom, den 1. november 2017

[Opdateringer indtil primo 2019]

Konsiderationer over kongshustraditionen

2010: Tænk, han kan være morsom: Søren Krarup, jah, det var så i begyndelsen af 70'erne, og han er tilmed blevet set smile to gange i sit liv! I al fald er der i Birgit Hageneiers Krarupbiografi (Hovedland, 1988) to fotos med en storsmilende SK, det ene er ganske vist fra 1943/44 (s. 31), hvor han som seksårig ikke endnu havde besluttet sig for at være alvorlig, og det andet (66), endog en cigarrygende SK i sweater – det kan jo være svedigt at anvende smilemusklerne. På det første foto, som er taget i familieregi, udmærker den seksårige SK sig ved at lave stolpen: højre pegefinger i et rundet O, udgjort af venstre pegefinger og tommel. En opvækst nær Seem er bestemt også forneem, og kan præge enhvers liv ud. Krarups initial- og navne-broder, S. Kierkegaard, og hans slægt, kom fra kanter, som prægede dem på tilsvarende vis, Sæddings liv ud. Nu har jeg ejet et par bøger af S. Krarup siden 90'erne, og så er det vel på tide at åbne dem, og ud falder en lille morsom spøgelses-historie, helt på tværs af SK's sigte, for SK må man med Søren K(ierkegaard), ikke være pjat, og det hellige liv er logisk hos både SK og SK: I tekststykket "Kong Klaus" (Den Danske Dagligdag, 1973: 72 ff.), refererer SK et lille eventyr om Klaus Rifbjerg og dennes forslag til kong Frederik, fremsat i ugebladet Hjemmet, den 11. marts 1969: giv det danske folk den folkegave de ønsker sig allermost: abdicer på din 75-års fødselsdag, og "drag omsorg for at Margrethe og hendes børn kommer til at leve et liv med mening i som almindelig borger med den almindelige borgeres pligter og *rettigheder*. (...) derfor under jeg også dem og deres familie mange leveår med *mening* i, efter at de nu i så lang tid har repræsenteret den tiltagende meningsløshed." (73).

Imens jeg læste, glædede jeg mig selv til måske at fremsætte samme forslag til Margrethe i 2015, på hendes 75-års fødselsdag, eller før, og det er jo om at få fart på, for der er ikke lang tid til 1. april, den dato Margrethe burde have været født på – hendes liv blev en vittighed, den dag hun satte en minit(i)øs krone på hovedet, og lukkede sig inde på slottet ... Bryd dog ud, og giv tilsvarende mulighed for din familie: Stop legen, mens den fortsat er god – for os andre – jeres helbred er i fare. Sålunde kunne man skrive, og nogenlunde i den mening skrev "Kong Klaus" i 1969. SK's pointe er nu, at "KK", der jo skulle være republikaner, selv agerer som en konge, der vil udlægge "meningen", hvilket er meningsløst, ifølge SK (og næsten er en pastiche på SAK). For meningen er skabt og tilrettelagt af Gud, den højeste majestæt, ifølge SK'erne. Her har man, royalisterne, SK x 2, naturligvis forregnet sig,

for skæbnen har jo ej heller udsøgt sig monarkerne (m/k) inden fødsel, på bedste astrologiske vis, rigtigt republikanersind¹, må naturligvis være uden herresind – det er så en sværere nød at knække, men betænk hvor megen nød monarkernes årlige 1. milliard kronefolkebøde, vil kunne afbløde.

Med kroningen af Rifbjerg til Kong Klaus, har det, ifølge SK, de fordele, at konger jo har både skrive- og taleforbud (i Danmark), SK glemmer imidlertid, at disse tillige har tænke- og æresforbud – man skulle da i hvert fald tro det.

Hvad laver de overhovedet for salæret?

Det forlyder at man anvender ulønnede praktikanter i kongehusets kommunikationsafdeling plus i hofmarskallatets sekretariat (kaldt CRS-tiltag), siden 2010. Henrikkes franske slot burde han vel selv kunne drive? Næ, det betaler den danske stat såmænd for, herunder de 40 % af omsætningen fra slottet, som går til kongehusets officielle middage samt reklamen til udlandet for Henrikkas franske vin, der også var på Expo 2010 i den *Danske Pavillon* i Shanghai – hvad den så lavede dér. Slottets omsætning på 1,2 mio. kr. står hovedsageligt danske turister for. Det koster 500-1. million kroner at få besøg af Margrethe. (Jf. Fyns og Frederikshavn kommune), og det har ingen erhvervsmæssig effekt overhovedet. I 2010 undersøgte avisdatabase Out-side24.dk og analysefirmaet Kaas & Mulvad kendte danskeres synlighed i udenlandske medier, 1.700 aviser i 94 lande: Mary var nr. 40, Margrethe nr. 79 og Fr. Chr. langt over nummer 100. – Konklusion: Ingen effekt overhovedet på eksport-import. Og dette er blot et minimumudpluk af indvendinger: Ikke mere taletid til det royale amatørfiduscirkus – det rager os ikke. Og den medfølgende knaphulssyge overhovedet – ikke. Engelske Elisabeth havde i det mindste tænkt sin ”første tanke” (ifølge J.J. Thorsen). Spørgsmålet er så hvornår – om nogensinde – Chr. får sin? Hvornår kommer forældreoprøret fra Chr.? Bliv voksen, meld dig ud. – Stakkels bobleboy. Tænk at ville være udregent, konge i en nøddeskal.

¹ Tilføjelse: Med vant uvane, eller Den ukronede skyld. Den 5. okt. 2014, ønskede KR åbenbart at det sidste han ville være kendt for, var karakteristikkene af 1/3 af demokratiets valg: ”de skidderikker”, da han åbenbart ikke gad tale om DF, i Deadline, men hellere om absolut mindretalskulturradikalisme. Det paradoksale er at DF i dag står for større dele af dan[s]ket kulturradikalisme end R’s og omegns britiske businessseventyr – eller mareridt? KR kandidater, eller applauderer måske stadigvæk til titlen: Überskidderikken. Hvad var det at KR’s skrift *R.R.* (1972) henviste til? Royale Rif, Rif Røv eller Rov (rif raf røv-rov)? I al fald må man glæde sig over, at han (som få), har kunnet leve af sit forfatterskab i Danmarken, godt hjulpet af statslige legater og bibliotekspengene. (Se også 09.10.14).

>Når man pryglar en konge, skal man samtidig af sine lungers fulde kraft råbe: ”Leve Kongen!”< (Heine). Måske har Heine tænkt i dobbeltsarkasmer; for tilføjes udråbet, vil monarkister ikke kende forskellen: To x stupiditet. Heine tilføjede: Nogen mennesker sprudler af dumhed.

2011: Snagetraditionen blev såmænd videreudviklet i Danmark med Bluetooth-funktionen. Navnebetegnelsen Blåtand, er opkaldt efter kontrolsnage-regimentet. Man bør dog huske på hvordan det endte for samme: han blev vædret i røven. – Kong Harald Blåtand blev pløkket i enden i 986.

Watchqueen-traditionen har også sine repræsentanter inden for forskningen: forskning og snageri er åbenbart blevet identisk. I angloamerikansk regi kan man hos Land Humphrey læse om forskere, der med skjult kamera følger efter sine ”forsøgsobjekter”, for at aflure dem nummerplade og adresse. Iklædt skjult forklædning, siden indhente oplysninger om arbejdsforhold, arrangerede forhold, socialklasse m.m. (L. Humphrey. Jf. A.J. Kimmel, 1996: 16. Blackwell, Ethical Issues in Behavioral Research).

2012: Det eneste positive man kan sige om fortidens kongestatuer er, at de da i det mindste holder kæft, og ikke lader sig tage betalt – udover for renovering.

Antifascistiske partisaner ville i 1943, i Venedig, ødelægge alle ”latterlige” mindesmærker for de, der døde for ’fædreland’ og ’nation’. ’Konge’ – og det burde der gøres honnør for, det andet er jo blot plør’t og skørt. Den slags smigmyrderi dutter ikke, ellers havde lakajerne allerede ordnet det med deres brune tunger. Honnør: ære = engelsk honorartvang. Hvad får så vi ’æren’ af? Hvad honorerer de andet end at stikke flaben frem: stik mig 1. milliard årligt!

Det kan da godt være at man selv synes, at man bestiller en masse, i kongehuset: Javel ja deres velbyrdighed (som rangspersoner af 5-9 klasse tildales), men så må nogen jo fortælle dem realiteterne: havde det været en privat virksomhed, så havde man ikke fået tredive års træning, 30 år og mere, på at øve sig, på at lave ingenting.

Statsidioti for ødselsårer og ødelande (2009-2012):

Otte afdelingschefer (to overlæger, hvoraf en professor, fire cheffjordemødre, to oversygeplejersker), plus narkoselæge og to fødestuer (gul og lyserød), stod klar og tomme i en hel måned før fødsel, for prins Alexandra, Marie og Mary: syv gange i alt plus prinsesse Benediktes datter, bosiddende i Tyskland og Frankrig: for tre stuer på standby plus fødsel og 8-9 ledende medarbejdere.

Spørgsmålet er om dansk erhvervsliv overhovedet har nydt godt af, at Margrethe har ageret glædespige for dem, med medalje til en selvbestaltet konge

af Bahrain, Kinas præsident (juni 2012), royal kanalrundfart på A.P. Møller-Mærskes agterdæk med russisk forretningspartner, for sin >lille< årsapanage på over 1. milliard kroner. I Indien kalder man sådanne piger for 'bibi'. Et godt tip: lad os overtage den: Pippi-Margrete, flyt ud i en tipi. Pip pip, hurra.

På royaltrejserne kommunikeres dog kun med såkaldte danske firmaer, der er husets 'venner', som sponsorerer med gaver – disse firmaers indtægter tilfalder dog ikke den danske stat, til gengæld belønnes 'vennerne' med medaljer og gratis reklame. Hvad nytter det den danske stat? – Intet.

Det er fuldstændig pip i låget: Hvorfor er 77 % tumper fortsat for monarkiet? 4,5 millioner mennesker i Danmark, hjernevasket igennem generationer før, under og efter, et oftest langt og udpinende arbejdsliv. De tror på dronningemoderens ord. 1977: Margrethe: "Vi er ét folk", der er altså hverken over- eller underklasse ... Ja så, deres velbårenhed (tiltaleformen til rangs personer af 3-4 klasse), jamen så dropper vi tiltale- og gebærdeformerne, og kongens selvopfundne lovord om at kongehuset står over loven.

Kongehusets fritagelse for skat er betydeligt forældet, tillige indført af dem selv og til grin. Desuden bør deres skatteforhold offentliggøres, ligesom enhver anden politikers, nu al deres royale ageren under alle omstændigheder *altid* er politisk (tilsløret eller ej). Luk og sluk, eller buk.

Både Konge og Kristendommen har taget Staten ved Næsen, bildt den ind at den overhovedet har noget med Staten at gøre. Plattenslager-Slæng. Kierkegaard (Hch, 173. Øieblikket 2, 154).

Der var en tid hvor regenterne blandede sig i alt, for eksempel i Vejle Latinskoles småsager: Da Jørgen Pedersen blev kaldet som rektor 1626, ønskede dele af kongehuset (Chr. 4's magtfulde svigermor, Ellen Marsvin til Ellensborg o.a.), at den nye rektor skulle forpligtes til at ægte den afdøde rektors unge hustru, der sad tilbage med fem børn. – Som om skolelærere og rektorer ikke i forvejen er gift med deres arbejde, så de aldrig vil kunne "forfremmes", som biskop Iver Iversen skrev til borgmesteren i byen. (Efter Evald Tang Kristensen: Samlinger til Jydsk Historie og Topografi). Den 6. august 1644 udtalte Charles 1 til jarlen af Essex: ville nogen dog være så tåbeligt unaturlig at gå imod sin konge, sit fædreland og [dernæst] sit eget bedste ... strider det imod vedkommendes vilje". Tilføjet et: Vi vil med Guds velsignelse gøre pågældende lykkelig". – Realt manipulationsvås: fyrsten lover borgfred, det forbliver dog kongernes narreværk, plebsen indkaldes bestandigt til arbejde, i krig og fred. Og kritik er ulovligt. Fr. VI afviste trykkefrihed i 1835. Til gengæld skal regenterne aldrig få bogfred. Selvom de indbilder sig det – nu

er den jo gået så længe: i dag er kongehusene ”sgu ligeglade”.

Tv-transmitteret interview, anden halvdel af 2012: Den unge Chr. er ”sgu ligeglad” med befolkningskritik af kongehuset. Kongehuset er >sgu< ligeglad, bare de får deres milliardbidrag. Skulle man få en karakter for den præstation, så ”sgu” man få et velfortjent dumpet! Monarkens tjans er at tjene befolkningen, ikke at tjene på befolkningen og dens misve og misvel.

”Da Copernicus grundfæstede thronen [Solen] styrtede han kongen”. (Baggesen: Labyrinten, 263, Gyldendal, 1986). – Man kunne ønske, at der på samme vis kom filosofi ind i Grundloven.

Jeg har af HM D’s CV læst mig til at hun har bestået filosofikum i 1960. – Hvem var da den ”filosof”, der aldrig fik bibragt hende noget filosofi? Andet end givetvis naturvidenskabernes logik og metodik, som bevirkede at hun uafvendeligt stak hovedet i busken, og begravede det for ’altid’ i arkæologiens muldjord. Det kan meget vel have været Kaptajn Hartnack, som havde gjort karriere ved livgarden som kaptajnløjtnant. Det lykkedes ham ikke at ophæve den af kongerne selvbestaltede naturlov, at kongehuse lever evigt – i udråbet: Kongen er død – leve kongen. Tillige må det blive en sexismen når det engang vil lyde: Dronningen er død – leve kongen.

2013: Spørgsmålet, der resterer, er: Hvad vil en pamperdronning, M II, slippe af sted med i pensionspenge, når kongehuset en dag bliver fyret af befolkningen? Ingenting varer evigt. I forvejen aflønnes hun årligt med en 1. milliard kroner fra statskassen (når de skjulte regnskaber tælles med).

Belgien, maj 2013: koalitionsregeringen indfører kongelig beskatning, forfatningen lader dog kongen slippe – han bevarer sine 11 mio. synlige euro årligt fra befolkningen. Abdicerer i juli, men en fejltagelse at sønnen overhovedet tillades at overtage.

1947 bimlede klokkerne fra Frue Kirke i en hel uge efter Chr. 10’s død. Temmelig overdrevet – stakkels naboer. Eller er det bare det der skal til, så gerne: klokkeklang i 1 uge, for at slippe for kongerne over grådighed.

Selvsamme konge og familiepatriark havde egentlig været imod kvindelig stemmeret i 1915, selvom grundloven havde tilladt det i over et halvt århundrede, han blev imidlertid presset til at give grønt lys. Da kvinderne som tak mødte frem i stort tal foran Amalienborg, med Emma Gad i spidsen, der fik foretræde for monarken og ved den lejlighed udtalte, at det var den glædeligste dag i hendes liv, replicerede kongen tørt: Jeg synes nu at De skulle gå hjem og lave kaffe til deres mand. (Videregivet af arveprins Knud).

Romertal efter sit navn, den slags blev forældet allerede i oldtiden med de indisk-arabiske tal, og endeligt med opfindelsen af algebraen. Først algebraen kunne operere med uendelighed; romertallene er ligeså færdige og degenererede som royale slægter. Jo flere tal efter navnet, des mindre personlighed; kongehuset kommer aldrig til at bestå uendeligt. – Løkket og sløkket.

Navne er kun noget, der bruges på gravstene: I kan få en sidste salut, og så er det slut: *The Queen is Dead* (The Smiths, 1986).

Nietzsches såkaldte sindssygebreve fra 1889, var nu ikke så tossede alligevel: blandt andet foreslog han kejseren at rejse til Rom, for at blive skudt. Senere skriver han, at han havde smidt paven i fængsel og skudt både Bismarck og kejser Wilhelm. Det har der da også været fornuft i, selvom han vel mente det i *metafori*.

Sommer 2013: Kongelig sex? Hører at den svenske konge, Carl XVI Gustaf, angiveligt skulle have været – eller er – en flittig stamgæst på svenske bordeller og striptubber. Skulle det virkelig tænkes, at frisindet skal komme fra den svenske kant? I så fald heldigvis samtidig en opløsning af kongekongestitutionen i sig selv, og indbegrebet af dens berettigelse. Selvom denne skik kendes fra alle kongehuse til alle tider, der dermed samtidig bekræfter denne institutions manglende berettigelse overhovedet.

Det ligger åbenbart til familien, datteren tog ”den grædende” fitnessstræner, og Danmarks prinsesse Frederikke vist nok noget lignende.

Connaisseurs eller gemakværker

I begyndelsen af november 2013 offentliggjordes maleren, Thomas Kluges familieportræt af kongefamilien, ”Kongehuset”. Hvad forestiller det så? Tja, utilsigtet har Kluge ramt plet – billedet forestiller børnepassere og sofa-passere, der vel heller ikke duer til andet; de gør det de er bedst til. I den forbindelse taler han om historiske referencer på billedet, samt at den unge prins Christian, er sat i forgrunden, helt på kanten, hvor han rækker ud til beskueren. Ubevidst har Kluge dog afbildet en tragedie, kongehuset ligger i ruiner, og det har man forsøgt at afværge, ved at bestille et familiemaleri, som kongehuset sidst gjorde i 1883. Familien er afbildet midt i en ruin, og med Chr. Jr. med sørgerande om øjnene; spørgsmålet er så om det er fordi han har erkendt, at han aldrig vil komme til at få andet på hovedet end en Burgerkrone, eller om det er fordi at han netop ikke vil. – Sådan ser et (deprimeret) barn ud, der vil væk, som vil reddes fra sine omstændigheder. Ubevidst har ’Kluge’ u-erkendt, levet op til sit navn.